

Com en una pel·lícula: la nova força de Pere

Després de la resurrecció, Pere es va adonar de quina era la clau de la seva grandesa. En aquest text de la sèrie “Com en una pel·lícula”, ens endinsem en la seva conversa amb el Senyor que el va fer descobrir aquesta realitat.

24/03/2021

Potser tots tenim una llista de pel·lícules preferides, aquelles que al

llarg de la nostra vida ens han impressionat especialment. Els motius poden ser molt variats: una trama captivadora, les emocions que ens van provocar, un personatge amb qui ens sentim identificats... Altres vegades la raó principal és que les associem amb un moment determinat. Qui no guarda amb gran record una pel·lícula vista en una ocasió especial?

El mateix es podria dir de l'Evangelí. Tenim alguns passatges que ens han ajudat en certs moments o amb els quals ens és més fàcil resar. Quelcom semblant els devia passar als apòstols: cadascun tindria alguns records del seu tracte amb Jesús que meditaria sovint. «A tots nosaltres ens fa bé demanar la gràcia de conservar la memòria de tot el que el Senyor ha fet a la meua vida».[1] Si ens poséssim a la pell de sant Pere, és fàcil imaginar que li agradaria tornar una vegada i una altra a l'episodi de

la seva conversa amb el Senyor després de la resurrecció (cf. *Jn* 21).

Un passeig al costat de la riba

Els apòstols s'havien passat tota la nit treballant i no havien pescat res. No era la primera vegada que els passava. Anys enrere, quan Jesús els havia cridat, havia passat exactament el mateix. I ara estaven tenint una experiència similar.

Quan ja estan de tornada, de sobte veuen una figura a la vora del llac. No la poden distingir amb claredat. Aquest personatge misteriós els dona una indicació: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca». És el mateix consell que Jesús els havia donat a l'inici de la seva vida pública. Els venen flaixos d'aquells moments a la memòria. De la mateixa manera que això els havia fet veure que tenien el Messies al costat, ara s'adonen que aquella persona a qui no aconseguen distingir era el mateix

Senyor. El més jove és el primer que ho adverteix.

Pere es tira immediatament a l'aigua. No pot esperar: vol atrapar el Mestre com més aviat millor. Els altres apòstols intenten arribar a la riba amb la barca. Quan arriben a terra ferma, tan bon punt aconseguixen trepitjar la sorra veuen «pa i unes brases amb peix coent-s'hi». Jesús els indica que treguin alguns dels peixos que acaben de pescar i els convida a seure amb ell. Quan acaben de menjar, ens podem imaginar Jesús demanant a Pere que l'acompanyi a caminar al costat del llac. Els dos sols. Un moment d'intimitat amb el Senyor que Pere no oblidarà mai.

Probablement Jesús deixaria al principi una mica de silenci. Anirien a poc a poc. Pere sap que és al costat de Jesucrist. Però, què li pot dir? Encara té el record recent de les tres negacions: «Jo no conec aquest home

de qui parleu...» És el Senyor que s'avança i li pregunta: «Simó, fill de Joan, m'estimes?». Pere rememora llavors l'experiència del seu pecat, del seu abandonament. És una experiència que tots tenim, i per això ens és fàcil col·locar-nos en aquesta perspectiva: sentir que el Mestre ens dirigeix aquesta pregunta amb el nostre nom. Pere s'omple de valor i contesta d'una manera diferent a com ho havia fet abans de la Passió: «Sí, Senyor, tu saps que t'estimo». I llavors escolta del Senyor aquesta inesperada mostra de confiança: «Pastura les meves ovelles».

El canvi en Pere

Continuen caminant. L'única cosa que trenca el silenci és el soroll de les seves passes i el so del mar. Una altra vegada és Jesús qui pren la paraula, al cap d'una estona: «Simó, fill de Joan, m'estimes?». És la segona vegada que li fa la mateixa pregunta

en pocs minuts. Potser Pere pensaria que abans, en la seva primera resposta, no havia sonat gaire convincent o que ara s'hauria de reafirmar amb més força. Podria haver-se complicat i omplir-se de dubtes, però s'omple novament de valor: «Sí, Senyor, tu saps que t'estimo». Jesús contesta de la mateixa manera, donant-li a entendre de nou que se'n fia: «Pastura les meves ovelles».

Continuen vorejant el llac en el mateix silenci d'abans. Quan Jesús li fa per tercera vegada la mateixa pregunta, Pere es queda desarmat. Probablement recorda en aquell moment una altra conversa que va tenir amb el Mestre just abans de la Passió. L'evangelí de sant Marc ens explica que quan es dirigien a l'hort de les oliveres, Jesús havia predit l'abandonament dels seus deixebles: «Tots us escandalitzareu, perquè està escrit: mataré el pastor, i les ovelles

es dispersaran». Pere era el que havia saltat més ràpidament: «Encara que tots s'escandalitzin, jo no ho faré». Però el Senyor li havia fet veure que ho deia també per ell: «T'ho asseguro: avui, aquesta mateixa nit, abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades». I Pere, obstinat, havia insistit: «Ni que em calgui morir amb tu, no et negaré». Segurament ho havia dit convençut: no es tractava d'una declaració ingènua o d'un afany per fer-se veure. De fet, pocs minuts després trauria l'espasa i intentaria defensar el Senyor de tota la multitud que el volia agafar.

Tanmateix, malgrat aquell ímpetu, sabem què va passar. En dir «no et negaré», Pere s'havia fiat més de la seva pròpia paraula que de la del Senyor. Creia que per ser fidel n'hi havia prou amb les seves forces i les seves conviccions. Per això, ara, quan el Mestre li pregunta per

tercera vegada si l'estima, respon fiant-se únicament de Jesús: «Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo». D'alguna manera, és com si digués: «Sí, jo ara estic segur que t'estimo, ja no és perquè tinc una enorme confiança en les meves possibilitats, sinó senzillament perquè he après que tu ets el suport del meu amor, de les coses bones que tinc. He descobert que m'he de fiar de tu».

La resposta del Senyor a les paraules de Pere l'omplirien d'alegria, ja que comprova que no ha perdut la confiança en qui seria Roca de l'Església: «Pastura les meves ovelles». Els bons propòsits de Pere ja no se sustenten en les seves qualitats o en la seva capacitat, sinó en la seva contrició. Per això ara Pere és molt més fort, perquè és molt més conscient de la seva debilitat: sap amb més realisme qui és ell i qui és el Senyor.

Pere ens dona així una lliçó. Perquè de vegades, quan les coses van bé, podem pensar que estem sent brillants. Però després, quan es comencen a torçar, quan ens equivoquem, potser ens sembla que no servim per a res i ens deixem envair per una sensació de tristesa. Pere ens ensenya precisament a trobar en el Senyor la nostra estabilitat, a deixar-nos estimar, a no fiar-nos de nosaltres mateixos, sinó de Jesús. I per això podem afirmar que l'estimem: perquè ell ho sap.

Un amor *perquè sí*

El fundador de l'Opus Dei definia la humilitat com «la virtut que ens ajuda a conèixer, simultàniament, la nostra misèria i la nostra grandesa». [2] Pot resultar paradoxal, perquè de vegades pensem que la humilitat ens porta a descobrir les coses que fem malament i a no donar importància a les nostres qualitats. En canvi, sant

Josepmaria assenyala que el coneixement dels nostres defectes i de les nostres fortaleeses han d'anar plegats: Déu ens estima sempre.

«No t'espantis, ni et desanimis, en descobrir que tens errors..., i quins errors! —Lluita per arrencar-los. I, mentre lluites, convenç-te que és bo que sentis totes aquestes febleses, perquè, si no, series un superb: i la supèrbia aparta de Déu».[3]

La humilitat no consisteix a dir coses ingènues sobre nosaltres mateixos, sinó a saber i assumir la veritat sobre nosaltres mateixos, en vista de l'amor de Déu. Ell no ens estima per les coses bones que puguem fer, sinó simplement perquè som nosaltres: ens estima *perquè sí*.

D'aquesta conversa a la vora del llac, Pere aprèn a acceptar l'amor que Jesús li ofereix gratuïtament. No ha de fer grans coses per conquerir-lo o per merèixer-lo: només cal que es

deixi estimar tal com és. A partir de llavors la seva vida serà diferent, començarà a veure els èxits i fracassos sempre des de l'òptica de l'amor de Déu. Serà de veritat la Roca sobre la qual es fonamentarà l'Església. I, com en una bona pel·lícula, no es cansarà de rememorar una vegada i una altra aquesta escena en la qual va redescobrir la clau de la seva grandesa: que Déu l'estima *perquè sí*.

Julio Diéguez

.....

[1] Francesc, Homilia, 7.III.2019.

[2] *Amics de Déu*, núm. 94.

[3] *Forja*, núm. 181.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-
una-pel-licula-la-nova-forca-de-pere/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-una-pel-licula-la-nova-forca-de-pere/)
(06/08/2025)